

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 508

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 21 iulie 2010

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 757 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7, art. 9, art. 14 alin. (2) teza întâi și art. 19 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă	2-4		art. 260 alin. (2), art. 261 alin. (1), art. 262 alin. (1), art. 266, art. 267, art. 269 și art. 275 alin. (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii	11-13
Decizia nr. 758 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale	4-5		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 759 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin	6-7		649. — Hotărâre privind trecerea unei părți dintr-un imobil, aflat în domeniul public al statului, din administrarea Ministerului Apărării Naționale în administrarea Ministerului Justiției, pentru Administrația Națională a Penitenciarelor — Penitenciarul Brăila	14
Decizia nr. 760 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 402 alin. 2 și art. 578—580 ¹ din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 7 lit. i) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești	7-8		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 772 din 3 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 10 din Codul de procedură penală	9-10		161. — Ordin al ministrului administrației și internelor privind aprobarea modalității de desfășurare a Programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înaltților funcționari publici, pentru anul 2010	15
Decizia nr. 775 din 3 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	10-11		274. — Ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor privind cofinanțarea Centrelor Europene al Consumatorilor România pe anul 2010	16
Decizia nr. 846 din 24 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (3),				

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 757

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7, art. 9, art. 14 alin. (2) teza întâi și art. 19 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

Ion Predescu — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Simona Ricu — procuror
 Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7, art. 9, art. 14 alin. (2) teza întâi și art. 19 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Doru Neda în Dosarul nr. 38.887/3/2008 al Judecătoriei Sectorului 5 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 38.887/3/2008, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7, art. 9, art. 14 alin. (2) teza întâi și art. 19 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă**, excepție ridicată de Doru Neda.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că textele de lege criticate încalcă accesul liber la justiție, deoarece cetățenii lipsiți de venituri sau cu venituri reduse, care au nevoie de acordarea unui ajutor public judiciar care depășește nivelul maxim stabilit de lege, sunt puși în imposibilitatea de a-și realiza dreptul ori interesul legitim în justiție.

Dispozițiile art. 9 din ordonanță includ în veniturile care se iau în calcul la acordarea ajutorului public judiciar și veniturile periodice numite generic „indemnizații”, fără a se preciza natura și originea acestora. Cu toate că înțelesul dispoziției legale ar trebui să se limiteze la „veniturile din salarii, din îndeplinirea și ocuparea unor funcții, ca urmare a prestării unor activități sau a încasării unor drepturi contractuale”, întrucât norma nu distinge, instanța poate aprecia că, în cuantumul veniturilor, intră și indemnizația prevăzută de Decretul-lege nr. 118/1990, care reprezintă o despăgubire parțială pentru persecuțiile și prejudiciile cauzate persoanelor de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri. Or, într-o atare situație,

beneficiarii Decretului-lege nr. 118/1990 sunt discriminați în raport cu ceilalți cetățeni care beneficiază de încasarea oricăror alte despăgubiri sau măsuri reparatorii, dar care nu se numesc „indemnizații”.

Dispozițiile art. 14 alin. (2) teza întâi și art. 19 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 descurajează sau împiedică persoanele lipsite de venituri sau cu venituri mici de a se adresa instanței de judecată, întrucât, în eventualitatea pierderii procesului, beneficiarii ajutorului public judiciar pot fi obligați a suporta cheltuielile de judecată ale celeilalte părți sau a restitui suma avansată de către stat dacă prin comportamentul nediligent avut în timpul procesului a cauzat pierderea acestuia ori dacă prin hotărârea judecătorească s-a constatat că acțiunea a fost exercitată abuziv.

Judecătoria Sectorului 5 București consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, în motivarea opiniei sale făcând trimitere la jurisprudența Curții Constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7, art. 9, art. 14 alin. (2) teza întâi și art. 19 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 24 octombrie 2008, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 7: „Ajutorul public judiciar se poate acorda, separat sau cumulativ, în oricare dintre formele prevăzute la art. 6, fără a putea depăși, în total, în cursul unei perioade de un an, suma maximă echivalentă cu 12 salarii minime brute pe țară la nivelul anului în care a fost formulată cererea de acordare.”;

— Art. 9: „La stabilirea venitului se iau în calcul orice venituri periodice, precum salarii, indemnizații, onorarii, rente, chirii, profit din activități comerciale sau dintr-o activitate independentă și altele asemenea, precum și sumele datorate în mod periodic, cum ar fi chiriile și obligațiile de întreținere.”;

— Art. 14 alin. (2) teza întâi: „La primirea cererii pentru acordarea ajutorului public judiciar solicitantului i se va pune în vedere faptul că, în cazul pierderii procesului, cheltuielile de judecată ale celeilalte părți vor fi în sarcina sa. [...]”;

— Art. 19 alin. (2): „Instanța poate dispune însă, odată cu soluționarea cauzei, obligarea părții care a beneficiat de ajutor public judiciar la restituirea, în tot sau în parte, a cheltuielilor avansate de către stat, dacă prin comportamentul nediligent avut în timpul procesului a cauzat pierderea procesului ori dacă prin hotărâre judecătorească s-a constatat că acțiunea a fost exercitată abuziv.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (1)—(3), art. 22 alin. (1), art. 24 și art. 53.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională reține că instituirea dispozițiilor legale referitoare la acordarea unui ajutor public în fața instanțelor judecătorești sau a altor autorități cu atribuții jurisdicționale române are ca scop asigurarea unui acces efectiv la justiție, ca expresie a principiilor statului de drept și supremației legii. Astfel, costurile unei proceduri judiciare nu trebuie să constituie o piedică în încercarea de a apela la justiție pentru realizarea sau apărarea unui drept, o atare împrejurare determinând susținerea din partea statului, din resurse financiare publice. Or, acest sprijin acordat de stat persoanelor lipsite de posibilități materiale trebuie circumscris unui cadru legal, menit să reglementeze situațiile și condițiile în care anumite persoane pot beneficia de suportul statului în vederea asigurării dreptului la un proces echitabil și garantării accesului egal la actul de justiție.

În ceea ce privește dispozițiile art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, Curtea constată că acestea au mai fost supuse controlului de constituționalitate, materializat prin Decizia nr. 264 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 din 30 martie 2009, și Decizia nr. 924 din 23 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 31 iulie 2009. Curtea a respins excepția, reținând că stabilirea unei sume maxime echivalente cu 12 salarii minime brute pe țară la nivelul anului în care a fost formulată cererea de acordare, până la care se poate acorda, cumulat, în cursul unei perioade de un an, ajutorul public judiciar, nu este de natură să împiedice accesul liber la justiție, exercitarea dreptului la un proces echitabil și nici nu instituie vreo discriminare pe criterii de avere. S-a arătat, în acest sens, că „stabilirea unor limite și condiții privind acordarea ajutorului public judiciar a fost determinată de posibilitatea asigurării resurselor financiare publice necesare acordării ajutorului, de realizarea unei distribuii echitabile a ajutorului în formele prevăzute la art. 6 din ordonanță, de prevenirea exercitării abuzive a cererii de ajutor și a prejudicierii altor categorii de persoane fizice care ar fi în nevoie de susținere din partea statului și l-ar solicita, fără a se îngradi în acest mod accesul efectiv la justiție”.

Referitor la dispozițiile art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, care stabilesc categoriile de venituri cu

caracter periodic care se iau în calcul pentru determinarea venitului mediu net lunar pe membru de familie, în ultimele două luni anterioare formulării cererii privind acordarea ajutorului public judiciar, Curtea constată că acestea reprezintă opțiunea legiuitorului, care consacră în această manieră sfera persoanelor îndreptățite la a solicita sprijinul statului. Textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 16 din Constituție, privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, întrucât reglementarea este aplicabilă în cazul tuturor persoanelor care solicită acordarea ajutorului public judiciar, fără nicio distincție sau în considerarea altor criterii decât cele prevăzute de lege.

În ceea ce privește critica referitoare la dispozițiile art. 14 alin. (2) teza întâi din ordonanță, Curtea reține că acestea constituie expresia aplicării în domeniul ajutorului public judiciar a dispozițiilor de drept comun reglementate de Codul de procedură civilă, respectiv art. 274 alin. 1, potrivit căruia „Partea care cade în pretenții va fi obligată, la cerere, să plătească cheltuielile de judecată”. Astfel, temeiul juridic al obligației de restituire a cheltuielilor de judecată îl constituie culpa procesuală dedusă din împrejurarea că partea care a beneficiat de ajutorul public judiciar a pierdut procesul, căzând astfel în pretenții. Cheltuielile de judecată care vor fi suportate se limitează la cheltuielile de judecată ale celeilalte părți, dispozițiile art. 19 alin. (1) din ordonanță prevăzând expres că, în această situație, cheltuielile procesuale avansate de către stat rămân în sarcina acestuia.

Referitor la dispozițiile art. 19 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, Curtea constată că atât comportamentul nediligent avut în timpul procesului care a cauzat pierderea procesului, cât și caracterul abuziv al acțiunii exercitate de către persoana care a beneficiat de ajutorul public judiciar, constatat prin hotărâre judecătorească, se constituie în expresii ale aceleiași culpe procesuale a persoanei menționate. Or, pentru valorificarea drepturilor și intereselor legitime, părțile trebuie să acționeze cu bună-credință, iar nu în spirit abuziv, șicanatoriu, vexator pentru părțile adverse ori pentru instanță. Așa fiind, Curtea reține că nu poate fi primită critica autorului excepției, potrivit căreia sancționarea justițiabililor pentru nerespectarea normelor legale ar împiedica accesul liber la justiție, garanția instituită de art. 21 din Constituție operând numai în situația în care dreptul dedus judecății se realizează în scopul pentru care legea l-a recunoscut.

De asemenea, Curtea reține că textul de lege criticat nu instituie inegalități sau discriminări între cetățeni ori categorii de persoane, ci prevăd doar obligația părții care a beneficiat de ajutor public judiciar la restituirea, în tot sau în parte, a cheltuielilor avansate de către stat, în cazul exercitării lipsite de diligență sau cu rea-credință a unor drepturi procesuale, ceea ce corespunde exigențelor art. 57 din Constituție, care instituie îndatorirea fundamentală a cetățenilor de a exercita drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără încălcarea drepturilor și libertăților celorlalți.

În sfârșit, Curtea constată că dispozițiile criticate nu încalcă nici prevederile constituționale ale art. 53, deoarece acestea sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care, astfel cum s-a arătat anterior, nu s-a constatat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7, art. 9, art. 14 alin. (2) teza întâi și art. 19 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Doru Neda în Dosarul nr. 38.887/3/2008 al Judecătoria Sectorului 5 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 758

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sistemul electronic de arhivare, criptare și indexare digitalizată” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 8.131/62/2009 al Tribunalului Brașov — Secția comercială de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.131/62/2009, **Tribunalul Brașov — Secția comercială de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sistemul electronic de arhivare, criptare și indexare digitalizată” — S.R.L. din Brașov.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât statuează caracterul irevocabil al hotărârii prin care este respinsă cererea în anulare formulată împotriva ordonanței de plată, atunci când hotărârea pronunțată dezleagă probleme de competență, respectiv își declină competența. Art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 constituie un nonsens juridic, fiind de neacceptat ca, în cadrul procedurii de fond, părțile să poată exercita calea de atac a recursului împotriva încheierii date în materie de competență, iar în cadrul acțiunii în anulare, instanța să pronunțe o hotărâre irevocabilă, care să nu fie supusă controlului judiciar statuat de art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă. Astfel, prevederile legale criticate înlătură principiul egalității în fața legii, al securității raporturilor juridice, precum și principiul înfăptuirii justiției în mod egal pentru toți, inclusiv dreptul la exercitarea căilor de atac.

Tribunalul Brașov — Secția comercială de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate de autor nu înfrâng dispozițiile constituționale invocate de autor.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului

și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 decembrie 2007, text de lege care are următorul conținut: „(5) *Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) și în art. 24 alin. (2).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 5 alin. (1) și art. 13 alin. (2) din ordonanța de urgență, atât cererea privind creanța de plată a prețului, cât și cererea în anulare a ordonanței de plată se soluționează de către instanța competentă de drept comun pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță, cu prevederea expresă a competenței instanței de contencios administrativ, în cazul cererii privind creanța de plată a prețului rezultând dintr-un contract de achiziție publică, de concesiune de lucrări publice sau de servicii. Ordonanța de urgență stabilește, de asemenea, în art. 5 alin. (4), obligația judecătorului

de a verifica din oficiu competența instanței, procedând conform legii. Astfel, în situația în care instanța, din oficiu sau la sesizarea unei părți, este chemată să se pronunțe asupra propriei competențe, va pune în discuția părților excepția astfel formulată pentru a da posibilitatea acestora să își prezinte opinia cu privire la incidentul procedural. În cazul admiterii excepției de necompetență, instanța se pronunță printr-o hotărâre de declinare a competenței, care are drept efect dezinvestirea instanței sesizate și trimiterea cauzei la instanța competentă potrivit legii. Împotriva hotărârii prin care instanța se declară necompetentă, părțile pot formula recurs în temeiul art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Pe de altă parte, în ceea ce privește prevederile art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, Curtea observă că acestea prevăd caracterul irevocabil al hotărârii prin care este respinsă, pe fond, cererea în anulare a ordonanței de plată. Dispoziția criticată se referă expres și limitativ la hotărârea prin care se soluționează cererea în anulare, iar nu și la cea prin care se declină competența instanței.

Potrivit unei exigențe fundamentale de tehnică legislativă, în condițiile existenței unei reglementări de drept comun, o prevedere expresă, în aceeași materie, cu referire la un caz particular este necesară atunci când se instituie o reglementare diferită, derogatorie de la dreptul comun, având deci caracter de excepție. Cum în cazul art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 nu s-au prevăzut dispoziții derogatorii, este evident că voința legiuitorului a fost aceea ca hotărârea de declinare a competenței să poată fi supusă căii de atac potrivit dreptului comun în materie.

Așa fiind, Curtea constată că susținerile autorului excepției, potrivit cărora hotărârea de declinare a competenței împrumută caracterul irevocabil al hotărârii prin care se respinge cererea în anulare, nu sunt întemeiate, în realitate, critica vizând modalitatea de interpretare și aplicare a legii de către instanța de judecată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sistemul electronic de arhivare, criptare și indexare digitalizată” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 8.131/62/2009 al Tribunalului Brașov — Secția comercială de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 759

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. 3
din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, excepție ridicată de Societatea Comercială „Prokagif” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 18.179/325/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 18.179/325/2008, **Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Prokagif” — S.R.L. din Timișoara.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că textul de lege criticat, potrivit căruia exercitarea căii de atac împotriva hotărârii pronunțate asupra opoziției la executarea somației de plată se face într-un termen de 15 zile de la pronunțare, contravine flagrant principiului constituțional al garantării dreptului la apărare, precum și principiului egalității cetățenilor în fața legii. Astfel, pe de o parte, persoana interesată este ținută să exercite o cale de atac fără să cunoască considerentele care au stat la baza pronunțării hotărârii atacate și, pe de altă parte, în condițiile în care Codul de procedură civilă, dreptul comun în materia executării silite, prevede procedura contestației la executare împotriva oricărui act de executare, inclusiv împotriva somației de plată, dispozițiile criticate contravin liberului acces la justiție, întrucât introduc o cale de atac specială, numită opoziție la executare. Existența unei proceduri speciale, paralele, este de natură a crea confuzii și o practică neunitară.

Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială apreciază că excepția este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu înfrâng dispozițiile constituționale invocate de autor.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, text de lege care are următorul cuprins: *„Hotărârea pronunțată asupra opoziției va putea fi atacată cu apel în termen de 15 zile de la pronunțare.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și art. 24 alin. (1), precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității acestor dispoziții de lege s-a mai pronunțat, exemplu fiind Decizia nr. 792 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 5 ianuarie 2007. Cu acel prilej, Curtea a reținut că, potrivit textelor de lege criticate, debitorul poate face opoziție la executare în termen de 5 zile de la primirea somației și judecătoria va judeca opoziția potrivit Codului de procedură civilă, de urgență și cu precădere, înaintea oricărei alte pricini.

Curtea a stabilit că prin alin. 3 al art. 62 se instituie o normă specială, ce derogă de la prevederile referitoare la executarea silite cuprinse în Codul de procedură civilă. Instituirea unei norme speciale cu privire la momentul de la care începe să curgă termenul privind declararea căii de atac, prin care se derogă de la norma generală cuprinsă în art. 284 alin. 1 din Codul de procedură civilă, nu are semnificația unei atingeri aduse dreptului la apărare aparținând autorului excepției. Aceasta, deoarece prevederile art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 trebuie interpretate în coroborare cu prevederile art. 287 alin. 2 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază apelul, precum și dovezile invocate în susținerea acestuia pot fi depuse inclusiv la prima zi de înfățișare.

Totodată, Curtea a mai reținut că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prevăzut de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, între care și stabilirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă.

Pe de altă parte, Curtea constată că specificul domeniului supus reglementării a impus adoptarea unor soluții diferite față de cele din dreptul comun, una dintre acestea constituind-o consacrarea opoziției la executare, care reprezintă o cale de atac împotriva somațiunii de executare adresate debitorului. Împrejurarea că legiuitorul a instituit o cale de atac cu o fizionomie juridică diferită de aceea a căilor de atac de drept comun nu relevă niciun aspect de neconstituționalitate, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 129 din Constituție.

Într-adevăr, în măsura în care textul constituțional de referință folosește termenul generic de „căi de atac”, fără a le identifica și caracteriza, respectiv fără a se referi *in terminis* la apel și recurs, ipoteză în care respectarea acestor date de identificare ar fi fost convertită într-un criteriu de constituționalitate, legiuitorul ordinar este deplin îndreptățit ca în considerarea anumitor particularități să opteze pentru o cale de atac cu o identitate proprie, alta decât a celei de drept comun.

O asemenea concluzie rezultă, de altfel, din chiar formula redacțională adoptată de legiuitorul constituțional, potrivit căreia stabilirea regimului juridic al căilor de atac este de competență exclusivă a legiuitorului ordinar, care, potrivit atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilește competența și procedura de judecată, evident cu condiția ca nicio normă de procedură să nu contravină vreunei dispoziții constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, excepție ridicată de Societatea Comercială „Prokagif” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 18.179/325/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 760

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 402 alin. 2 și art. 578—580¹ din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 7 lit. i) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 402 alin. 2 și art. 578—580¹ din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 7 lit. i) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Gavril Todean, Cornelia Todean și Tudora Groseanu în Dosarul nr. 8.159/303/2009 al Judecătoriei Sectorului 6 București — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.159/303/2009, **Judecătoria Sectorului 6 București** —

Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 402 alin. 2 și art. 578—580¹ din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 7 lit. i) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Gavril Todean, Cornelia Todean și Tudora Groseanu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii consideră că textele de lege criticate, care instituie caracterul executoriu al hotărârii pronunțate în primă instanță în materia executării silite, sunt de natură a prejudicia debitorul în cadrul procedurii executării silite imobiliare. Prin consacarea unei singure căi de atac, respectiv recursul, care nu are caracter suspensiv de executare, se încalcă dreptul la un proces echitabil al părților, eventualitatea admiterii recursului oferind posibilitatea întoarcerii executării, însă cu dificultăți uneori insurmontabile, care periclitează sănătatea și siguranța debitorului.

În ceea ce privește emiterea somației de evacuare, potrivit prevederilor art. 7 lit. i) din Legea nr. 188/2000, executorul judecătorec se substituie în competențele judecătorului, care este singurul abilitat de Constituție să judece cauzele care au ca obiect evacuarea persoanelor minore.

Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă consideră că excepția este neîntemeiată. Accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care

se înfăptuiește justiția, procedura și competența instanțelor judecătorești fiind stabilite prin lege.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 402 alin. 2 și art. 578—580¹ din Codul de procedură civilă și ale art. 7 lit. i) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 402 alin. 2: *„Hotărârea pronunțată cu privire la contestație se dă fără drept de apel, cu excepția hotărârii pronunțate în temeiul art. 400¹ și al art. 401 alin. 2.”;*

— Art. 578: *„Dacă partea obligată să plătească ori să predea un imobil nu-și îndeplinește această obligație în termen de 5 zile de la primirea somației, ea va fi îndepărtată prin executare silită, iar imobilul va fi predat celui îndreptățit.”;*

— Art. 579: *„În vederea executării silite a obligației prevăzute la art. 578, executorul judecătoresc va soma pe debitor să plătească de îndată imobilul, iar în caz de împotrivire, va elibera imobilul cu ajutorul forței publice, punând pe creditor în drepturile sale.”;*

— Art. 580: *„Dacă executarea privește un imobil în care se găsesc bunuri mobile ce nu formează obiectul executării și pe care debitorul nu le ridică singur, executorul va încredința aceste bunuri în păstrarea unui custode, pe cheltuielile debitorului.”;*

— Art. 580¹: *„Despre îndeplinirea executării potrivit prevederilor prezentei secțiuni executorul judecătoresc va întocmi un proces-verbal, dispozițiile art. 577 fiind aplicabile.”;*

— Art. 7 lit. i) din Legea nr. 188/2000: *„(1) Executorul judecătoresc are următoarele atribuții: [...]*

i) orice alte acte sau operațiuni date de lege în competența lui.”

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 402 alin. 2 și art. 578—580¹ din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 7 lit. i) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Gavril Todean, Cornelia Todean și Tudora Groseanu în Dosarul nr. 8.159/303/2009 al Judecătoriei Sectorului 6 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 și 24.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. 402 alin. 2 din Codul de procedură civilă s-a mai pronunțat, exemplu fiind Decizia nr. 668 din 30 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 26 iunie 2009. Cu acel prilej, Curtea a reținut că accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare sau extraordinare de atac, sunt de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Reglementările internaționale în materie nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de legislațiile naționale, art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacrand numai dreptul persoanei la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție.

Totodată, art. 21 din Constituție nu precizează că accesul liber la justiție implică întotdeauna dreptul de a exercita atât calea de atac a apelului, cât și a recursului, situație în care exercitarea cumulativă a ambelor căi de atac împotriva unei hotărâri nu constituie un criteriu de constituționalitate.

În ceea ce privește celelalte prevederi criticate, Curtea, prin Decizia nr. 288 din 1 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 724 din 11 august 2004, a reținut că dispozițiile art. 578—580¹, cuprinse în secțiunea Codului de procedură civilă referitoare la predarea silită a bunurilor imobile, și prevederile art. 7 lit. i) din Legea nr. 188/2000 instituie norme de procedură ce trebuie respectate de către debitorul obligației de predare a imobilului, respectiv atribuțiile executorului judecătoresc căruia i-a fost încredințată executarea silită. Aceste norme determină cadrul legal de exercitare a drepturilor părților și reprezintă exclusiv o garanție a asigurării echilibrului între persoane cu interese contrare. De asemenea, Curtea a reținut că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea competenței instanțelor și a procedurii de judecată constituie atributul exclusiv al legiuitorului, acesta fiind ținut, desigur, ca în procesul de legiferare să se circumscrie cadrului constituțional. Or, sub acest aspect, textele de lege criticate satisfac exigența impusă de norma constituțională, fiind în deplină concordanță cu prevederile Legii fundamentale.

Cele statuate prin deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe.

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 772

din 3 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ovidiu-Marian Nagy în Dosarul nr. 10.665/271/2008 al Judecătoriei Oradea — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 10.665/271/2008, **Judecătoria Oradea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Ovidiu-Marian Nagy cu ocazia soluționării unei cauze penale ca urmare a admiterii plângerii împotriva unei ordonanțe de scoatere de sub urmărire penală și a reținerii cauzei spre judecare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală încalcă accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și principiul unicității, imparțialității și egalității justiției, întrucât încheierea prin care judecătorul admite plângerea împotriva actului procurorului de netrimiteră în judecată și reține cauza spre soluționare nu poate fi atacată decât odată cu fondul.

Judecătoria Oradea — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: *„Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 lit. a) și b) poate fi atacată cu recurs de procuror, de persoana care a făcut plângerea, de persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și de orice altă persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză și cu motivări similare. Astfel, spre exemplu, prin Decizia nr. 1.043 din 14 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 659 din 3 octombrie 2009, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ovidiu-Marian Nagy în Dosarul nr. 10.665/271/2008 al Judecătoria Oradea — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 775

din 3 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Adam Sidor în Dosarul nr. 21.763/212/2008 al Judecătoria Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 21.763/212/2008, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.** Excepția a fost ridicată de Adam Sidor cu ocazia soluționării unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, îndatorirea exercitării cu bună-

credință a drepturilor și a libertăților constituționale, precum și principiul unicității, imparțialității și egalității justiției, întrucât aplicarea sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 de zile, pentru depășirea vitezei maxime admise, este excesivă în raport cu fapta săvârșită.

Judecătoria Constanța — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, având următorul cuprins: „(3) *Constituie*

contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte: [...] e) depășirea cu mai mult de 50 km/h a vitezei maxime admise pe sectorul de drum respectiv și pentru categoria din care face parte autovehiculul condus, constatată, potrivit legii, cu mijloace tehnice omologate și verificate metrologic.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 53 referitoare la condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților și ale art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Adam Sidor în Dosarul nr. 21.763/212/2008 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 846

din 24 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (3), art. 260 alin. (2), art. 261 alin. (1), art. 262 alin. (1), art. 266, art. 267, art. 269 și art. 275 alin. (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (3), art. 260 alin. (2), art. 261 alin. (1), art. 262 alin. (1), art. 266, art. 267, art. 269 și art. 275 alin. (5) și

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la prevederile art. 16 și 53 din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. În acest sens sunt Decizia nr. 900 din 16 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 770 din 14 noiembrie 2007, și Decizia nr. 275 din 18 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 1 aprilie 2010, prin care Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Prevederile art. 21 alin. (1), (2) și (3), art. 57 și art. 124 alin. (2) din Constituție nu sunt aplicabile în cauza de față.

(6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Biff International” — S.R.L., Societate De Construcții Soares Da Costa S.A. și Societatea Comercială „Argecom” — S.A. în dosarele nr. 2.936/54/2009 și nr. 2.938/54/2009 ale Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspund avocatul Adrian Ceparu, pentru partea Societatea Comercială „Tehnologica Radion” — S.R.L., precum și consilierul juridic Dobre Rusu Marinela, pentru partea Societatea Comercială „Compania de Apă Olt” — S.A., lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 8.346D/2009 și nr. 8.347D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Avocatul Adrian Ceparu și consilierul juridic Dobre Rusu Marinel sunt de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 8.347D/2009 la Dosarul nr. 8.346D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părților prezente. Atât avocatul Adrian Ceparu, cât și consilierul juridic Dobre Rusu Marinel solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. În acest sens fac referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie, de exemplu Decizia nr. 732 din 24 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 592 din 7 august 2008.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.936/54/2009, și Încheierea din 7 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.938/54/2009, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (3), art. 260 alin. (2), art. 261 alin. (1), art. 262 alin. (1), art. 266, art. 267, art. 269 și art. 275 alin. (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Biff International” — S.R.L., Sociedade De Construcoes Soares Da Costa S.A. și Societatea Comercială „Argecom” — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că, prin modul de reglementare al statutului Consiliului Național de Soluționare a Contestățiilor, sub aspectul competenței jurisdicționale, a statutului membrilor completului de soluționare a contestațiilor și a procedurii de soluționare a contestațiilor, se încalcă prevederile art. 21, art. 124, art. 125 alin. (1) și (2), art. 126 alin. (5) teza a doua și art. 127 din Constituție. În continuare, se arată că procedura instituită prin textele de lege criticate este una obligatorie, iar nu facultativă, astfel cum cere Legea fundamentală, iar procedura de soluționare a contestațiilor nu respectă principiul oralității, părțile putând aduce ca probe numai înscrisuri.

Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie, de exemplu Decizia nr. 732/2008 și Decizia nr. 1.309/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 257 alin. (3), art. 260 alin. (2), art. 261 alin. (1), art. 262 alin. (1), art. 266, art. 267, art. 269 și art. 275 alin. (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006.

Art. 257 alin. (3) a fost modificat prin Legea nr. 337/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 20 iulie 2006; art. 262 alin. (1) a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 676 din 4 octombrie 2007; art. 266 a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 228/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 5 ianuarie 2009.

Textele criticate au următorul conținut:

— Art. 257 alin. (3): „În activitatea sa, Consiliul se supune numai legii, iar ședințele Consiliului sunt legal constituite în prezența majorității membrilor acestuia.”;

— Art. 260 alin. (2): „Cel puțin jumătate din numărul membrilor Consiliului trebuie să fie licențiați în drept.”;

— Art. 261 alin. (1): „Membrii Consiliului sunt selectați prin concurs, fiind numiți în funcție prin decizia primului-ministru, în condițiile legii.”;

— Art. 262 alin. (1): „Membrii Consiliului sunt funcționari publici cu statut special, denumiți consilieri de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice. Aceștia sunt asimilați din punctul de vedere al salarizării funcției publice de secretar general adjunct din aparatul de lucru al Guvernului.”;

— Art. 266: „(1) Cu excepția contestațiilor prevăzute la art. 256 alin. (11), consiliul este competent să soluționeze contestațiile formulate în cadrul procedurii de atribuire, înainte de încheierea contractului, prin complete specializate, constituite potrivit Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului, aprobat potrivit art. 291.

(2) În exercitarea atribuțiilor sale, Consiliul adoptă decizii.”;

— Art. 267: „(1) Contestația se soluționează de un complet format din 3 membri ai Consiliului, dintre care unul are calitatea de președinte de complet.

(2) În cadrul fiecărui complet cel puțin președintele acestuia trebuie să fie licențiat în drept.”;

— Art. 269: „Procedura de soluționare a contestațiilor se desfășoară cu respectarea principiilor legalității, celerității, contradictorialității și a dreptului la apărare.”;

— Art. 275 alin. (5) și (6): „(5) Procedura în fața Consiliului este scrisă, iar părțile vor fi audiate numai dacă acest lucru este considerat necesar de către completul de soluționare a contestației.

(6) Părțile pot fi reprezentate de avocați și pot depune concluzii scrise în cursul procedurii. De asemenea, părțile pot solicita să depună concluzii oral în fața Consiliului, fără ca prin aceasta să fie afectate termenele prevăzute la art. 276.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 — Accesul liber la justiție, art. 124 — Înfăptuirea justiției, art. 125 alin. (1) și (2) — Statutul judecătorilor, art. 126

alin. 5 teza a doua — Instanțele judecătorești și art. 127 — Caracterul public al dezbaterilor. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 690 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 668 din 1 octombrie 2007, a statuat că dispozițiile capitolului IX „Soluționarea contestațiilor” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, capitol din care fac parte și prevederile criticate în prezent, reglementează o procedură administrativ-jurisdicțională de soluționare a contestațiilor privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii. Pentru soluționarea contestațiilor, partea care se consideră vătămată are dreptul să se adreseze Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor.

Având în vedere cele statuate prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1/1994, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Cauza *Le Compte, Van Leuven și De Meyere contra Belgiei*, 1981), Curtea Constituțională, prin decizia precitată, a reținut că instituirea prin lege a unei proceduri administrativ-jurisdicționale nu este, *eo ipso*, neconstituțională.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 prevede în mod expres, în art. 255 alin. (1), că „Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept ori într-un interes legitim printr-un act al autorității contractante, prin încălcarea dispozițiilor legale în materia achizițiilor publice, poate solicita anularea actului, obligarea autorității contractante de a emite un act, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim pe cale administrativ-jurisdicțională sau în justiție, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență”. Or, într-o atare situație, dispozițiile

criticate satisfac pe deplin cerința constituțională consacrată de art. 21 alin. (4), potrivit căreia „*Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite*”, persoana vătămată având posibilitatea de a opta între contestarea actului administrativ pe calea administrativ-jurisdicțională și formularea unei acțiuni direct în fața instanței judecătorești, în temeiul dreptului comun în materia contenciosului administrativ.

Mai mult, art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, precum și art. 129, care prevede că, „*împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, atribuie exclusiv legiuitorului prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a căilor de atac. Prin urmare, stabilirea procedurii de soluționare a plângerii împotriva deciziei pronunțate de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, potrivit dispozițiilor art. 304¹ din Codul de procedură civilă, reprezintă expresia aplicării dispozițiilor constituționale invocate mai sus.

În sensul celor expuse mai sus, instanța de contencios constituțional s-a pronunțat și prin Decizia nr. 732 din 24 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 592 din 7 august 2008.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru aceleași argumente se constată că nu sunt încălcate nici prevederile art. 124, art. 125 alin. (1) și (2), art. 126 alin. 5 teza a doua și art. 127 din Constituție și nici cele cuprinse în actele internaționale invocate de către autorul excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (3), art. 260 alin. (2), art. 261 alin. (1), art. 262 alin. (1), art. 266, art. 267, art. 269 și art. 275 alin. (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Biff International” — S.R.L., Sociedade De Construcoes Soares Da Costa S.A. și Societatea Comercială „Argecom” — S.A. în dosarele nr. 2.936/54/2009 și nr. 2.938/54/2009 ale Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****H O T Ă R Ă R E****privind trecerea unei părți dintr-un imobil,
aflat în domeniul public al statului, din administrarea
Ministerului Apărării Naționale în administrarea
Ministerului Justiției, pentru Administrația Națională
a Penitenciarelor — Penitenciarul Brăila**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă trecerea unei părți dintr-un imobil, aflat în domeniul public al statului, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din administrarea Ministerului Apărării Naționale în administrarea Ministerului Justiției, pentru Administrația Națională a Penitenciarelor — Penitenciarul Brăila.

(2) După preluare, terenul transmis potrivit prevederilor alin. (1) va fi utilizat pentru amplasarea posturilor de pază ale Penitenciarului Brăila.

Art. 2. — Predarea-preluarea imobilului, transmis potrivit prevederilor art. 1, se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul apărării naționale,

Gabriel Oprea

Ministrul justiției,

Cătălin Marian Predoiu

Ministrul finanțelor publice,

Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 7 iulie 2010.

Nr. 649.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

**ale unei părți dintr-un imobil, aflat în domeniul public al statului, care trece din administrarea
Ministerului Apărării Naționale în administrarea Ministerului Justiției, pentru Administrația
Națională a Penitenciarelor — Penitenciarul Brăila**

Locul unde este situat imobilul care se transmite	Persoana juridică de la care se transmite imobilul	Persoana juridică la care se transmite imobilul	Codul de clasificare din inventarul bunurilor aflate în administrarea Ministerului Apărării care alcătuiesc domeniul public al statului	Caracteristicile tehnice ale imobilului
Județul Brăila, municipiul Brăila, str. Carantina nr. 4	Statul român, din administrarea Ministerului Apărării Naționale	Statul român, în administrarea Ministerului Justiției, pentru Administrația Națională a Penitenciarelor — Penitenciarul Brăila	— imobil 711 — parțial — cod 8.29.09 — nr. M.F. 107021	— Suprafața terenului — 712 m ²

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI ȘI INTERNELOR

ORDIN

privind aprobarea modalității de desfășurare a Programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, pentru anul 2010

Având în vedere:

— prevederile art. 51 alin. (1) lit. f) din Hotărârea Guvernului nr. 1.000/2006 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, cu modificările și completările ulterioare;

— prevederile art. 26 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 832/2007, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul administrației și internelor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă modalitatea de desfășurare a Programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, pentru anul 2010, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul administrației și internelor,
Vasile Blaga

București, 14 iulie 2010.
Nr. 161.

ANEXĂ

MODALITATEA DE DESFĂȘURARE a Programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, pentru anul 2010

Nr. crt.	Module tematice/Etape finale	Durată* (zile/ore) (3 zile/24 de ore)	Perioade de desfășurare	
			Seria I (4 grupe) (joi—sâmbătă)	Seria II (3 grupe) (joi—sâmbătă)
1.	Managementul resurselor umane în administrația publică	24	29.07—31.07.2010	5.08—7.08.2010
2.	Administrație publică modernă și eficientă	24	12.08—14.08.2010	19.08—21.08.2010
3.	Comunicare și imagine publică	24	26.08—28.08.2010	2.09—4.09.2010
4.	Administrația publică în contextul integrării în UE	24	9.09—11.09.2010	16.09—18.09.2010
5.	Management strategic și politici publice	24	23.09—25.09.2010	30.09—2.10.2010
6.	Management public și abilități manageriale	24	7.10—9.10.2010	14.10—16.10.2010
7.	Management de proiect și fonduri structurale	24	21.10—23.10.2010	28.10—30.10.2010
8.	Management financiar și bugetar	24	4.11—6.11.2010	11.11—13.11.2010
9.	Total ore program (24 de zile)	192		
10.	• Evaluarea finală		18.11—20.11.2010 25.11—27.11.2010	
11.	• Restanțe		29—30.11.2010	

* Fiecare modul tematic se va desfășura pe parcursul a 3 zile, conform calendarului propus, având o agendă de lucru de 8 ore/zi, structurată în: 6 ore — dezbateri/grupă de lucru și două ore — discuții/consultații individuale.

AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU PROTECȚIA CONSUMATORILOR

ORDIN**privind cofinanțarea Centrului European al Consumatorilor România pe anul 2010**

În baza prevederilor art. 39¹ din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 284/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, cu modificările ulterioare,

președintele Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă suma de 99.000 lei, reprezentând 39,28% din cofinanțarea Centrului European al Consumatorilor România din cadrul Asociației pentru Protecția Consumatorilor din România, pe anul 2010.

Art. 2. — Resursele financiare necesare cofinanțării Centrului European al Consumatorilor România sunt asigurate prin

finanțare de la bugetul de stat, prin bugetul Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, capitolul bugetar 51.01 „Autorități publice și acțiuni externe”, titlul X „Alte cheltuieli”, articolul 59.11 „Asociații și fundații”.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor,
Constantin Cerbulescu

București, 5 iulie 2010.
Nr. 274.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

